

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 6

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera, president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Crec que les eleccions han tingut una bona notícia: l'increment de la participació. Sé que les raons excepcionals per les quals es van convocar eren altres. Però, sens dubte, ha estat una bona notícia, un increment de la participació com mai s'havia produït fins ara.

De fet, el nostre grup –entenent que avui el repte és participar– el que ha fet és un procés –un procés– d'investidura oberta perquè la gent ens pogués dir-hi la seva sobre què havíem de preguntar en aquesta investidura. I així hem elaborat un procés perquè la gent ens aportés, ens proposés, ens suggerís i preguntés.

Jo vull començar fent una primera reflexió. Senyor Mas, vostè té la legitimitat per formar govern; és la primera força. Però crec que seria bo que es preguntés, s'interrogués per què ha tingut la davallada de dotze diputats. Quines conclusions n'ha tret? De fet, jo crec que en podem treure algunes. Vostè va convocar les eleccions com un plebiscit, per apropiarse del dret a decidir, per monopolitzar el clam de la Diada, per assolir majoria absoluta. I, en segon lloc, va voler utilitzar l'empenta per dissimular les retallades. Era una opció.

Però crec que els resultats s'expliquen per aquestes dues raons: perquè la gent va castigar les retallades, una austeritat dogmàtica que vostè va aplicar i perquè la gent va entendre que aquest país era molt més que Convergència i Unió i que Artur Mas. I crec que és bo que ens ho diguem.

I la qüestió és: després d'això, pensa canviar el guió? I jo, pel que he sentit, veig que el canvia poc, més aviat poc. Les eleccions eixamplen el dret a decidir; vostè el torna a aprimar. I les eleccions diuen «no a l'austeritat», i vostè manté la política d'austeritat. Ara no en dos anys, en un any –4.000 milions. Aquesta és la realitat.

Què és el més preocupant? El més preocupant és que en l'escenari nacional planta cara, però en l'escenari econòmic el que fa és acatar. I quan vostè es

resigna el que fa és, doncs, que el seu conformisme l'acabi pagant la gent, la ciutadania.

Quin és el millor actiu per canviar aquesta ambició intermitent? El millor actiu és la gent, sens dubte. La gent que ha sortit al carrer, la gent que ha dit «no» al *trágala* de l'Estat, les mobilitzacions multitudinàries, amb la Plataforma Prou Retallades, amb els treballadors que es tanquen avui en els hospitals, amb els usuaris de la salut pública, amb la marea groga de l'educació, amb la marea taronja dels treballadors socials, amb les samarretes blaves dels treballadors de Telefónica, que han estat en vaga de fam perquè no acceptaven que s'acomiadés un treballador per malaltia derivat de la reforma laboral, que, per cert, van aprovar vostès amb el Partit Popular.

I la pregunta és: a aquesta gent, li podem continuar responnent «hem de continuar retallant»? Jo crec que no. I sap per què no, senyor Mas? Perquè aquest país no suporta més patiment, no l'aguanta. Aquesta és la clau. I, miri, ni el dret a decidir pot ser condició per empassar-se retallades, ni el combat contra les retallades pot suposar abandonar el dret a decidir. Ep, i atenció: ni la regeneració democràtica pot acabar relegada per les altres dues, com ha passat en els darrers trenta anys – el gran debat absent en el dia d'ahir.

Avui estem en un escenari de crisi, de crisi profunda, de crisi econòmica, d'abisme social. I jo exposaré la meua intervenció en tres blocs: la crisi econòmica –l'abisme social–, el segon bloc entorn de la crisi democràtica i el tercer bloc entorn de l'escenari nacional que tenim al davant.

Crisi econòmica. Una crisi econòmica afirmant i constatant que avui aquesta crisi que ens porta..., que estem ja en l'escenari del precipici social. Necessita derrotar les polítiques d'austeritat. Si no és que el que volem és instal·lar-nos en l'abisme social.

Miri, mentre fem aquest debat, en un dia com avui, 190 aturats, 20 empreses menys, 100 famílies que les fan fora de casa, 30 per cent de pobresa, 200.000 persones...

Fitxer 7

...els que no rebran cap tipus de prestació. S'incrementa la llum, s'incrementa l'aigua per pagar la privatització –sí, sí. Aquesta és la realitat. I l'esforç, senyor Mas, no el fa el Govern, l'esforç, l'esforç inacceptable, el fa la gent que és expulsada de casa seva, els que han deixat de rebre la renda mínima d'inserció, els que es queden sense prestació d'atur.

Davant d'aquest escenari el que hem de dir és que això té una responsabilitat, que és l'austeritat, ep, l'austeritat que vostè ha aplaudit, l'austeritat que vostè ha legislat amb dues lleis d'estabilitat pressupostària, l'austeritat a què vostè ha donat cobertura ideològica quan deia: «Hem estirat més el braç que la màniga i no ens podíem permetre aquests serveis públics.» Aquesta austeritat n'és la responsable. I l'austeritat, senyor Mas, té una raó de ser, i la raó de ser és una estafa, una estafa, sí, orquestrada, una estafa que permet que els bancs agafin el diner al 0,75 i que prestin a les administracions al 5 o al 6 per cent, sanejant els seus balanços a costa dels nostres drets. L'austeritat té una raó: que paguem els deutes amb la banca i especialment amb la banca alemanya; l'austeritat té una raó: que degraden els nostres drets i aquells que hem salvat amb els diners de tots després fan negoci de la degradació dels nostres drets. Aquesta és la raó de ser de l'austeritat. I l'austeritat és conseqüència, i és conseqüència d'un model, i d'un model de capitalisme neoliberal que sobreviu depredant el territori i el medi ambient, i que aguanta amb l'esforç de les dones, de les dones que carreguen sobre la seva esquena el desmantellament de l'estat del benestar. Aquesta és la realitat.

Miri, som un país del sud d'Europa i, siguem federals, confederals, independents, el repte principal és capgirar les polítiques econòmiques –el principal. Tenim dèficit fiscal, és cert, però també és cert que tenim una pressió fiscal que està vuit punts per sota de la mitjana europea; ho diu la Fundació CatDem, la seva fundació. Tenim un frau fiscal de 16.000 milions d'euros. I avui l'austeritat ofega Catalunya, ofega Espanya, ofega Itàlia, ofega Portugal, ofega Irlanda. I això és el que hem de canviar.

I què ens proposa vostè? Quatre mil milions d'euros d'ajust. No ho ha entès, senyor Mas –no, no ho ha entès. El que ens proposa és continuar igual, fer el mateix. Fixi-s'hi vostè què deia el dia 25 de novembre del 2012: «Cal tenir en compte que l'ajustament que hem hagut d'assumir aquests dos anys és de tal

magnitud» –4.000 milions; els sona la xifra?– «i té tants condicionants que resulta aconsellable plantejar-ho amb més d'un exercici.» Doncs, bé, avui el que ens proposa és el suïcidi econòmic d'aquest país, atenció, i el patiment de la gent, el patiment intens de la gent. Què ens proposa el Govern? Què ens proposa l'acord de govern? Doncs això, acceptar l'escenari d'austeritat, i això sí, de forma matisada. La novetat és que ara tractem de pal·liar l'impacte de l'austeritat amb una nova política d'ingressos i és un avenç per part seva, li ho reconec. Mai hauria pensat que vostè diria que s'han d'acceptar ingressos. De sobte, allò que era impossible ara és possible. Benvingut –benvingut.

Però quin és el problema, senyor Mas? Que arriba massa tard, que allò que servia fa dos anys avui és un pedaç. No serveix. Miri, vostè arriba tard, massa tard i arriba malament. L'impost de successions el va eliminar fa dos anys; tres vegades va negar l'impost sobre els dipòsits bancaris. Ara diuen que recaptaria 500 milions; donem per bona la xifra –la donem per bona–; a Andalusia en recapten 132, eh?; no sé com fan els números però, vaja, la donem per bona. Doncs resulta que hem perdut 1.000 milions en dos anys. Hi ha una doble estafa, senyor Mas: la primera, la del Partit Popular, la del Govern de Madrid, que diu, vaja, que no es pot aplicar; i la segona la seva, que diu que aplicarà l'impost quan en realitat sap que no s'aplicarà. Així, qualsevol. Segurament d'aquesta manera poden tranquil·litzar la gent d'ordre que està en el seu partit.

Què és el més preocupant de l'acord, sincerament, senyor Mas? El més preocupant en alguns casos és el que no diu: finançament dels ajuntaments; doncs no en diu gairebé res. Bé, sí, diu el que ahir va dir el senyor Mas: llei òmnibus per al món local. Posem-nos a tremolar.

Avui, avui mateix, aquests dies, alguns de nosaltres estem visitant les tancades que es produeixen als hospitals. Sap què ens pregunta la gent? Sap què preocupa a la gent? Tres coses: les privatitzacions, les retallades, la mercantilització, la corrupció. Això és el que li preocupa en el terreny de la salut. I el Govern no diu res. Evita aquest acord els processos de privatització de la salut pública que hem vist, per exemple, en el CAP de l'Escala? Què vol dir «reformes en salut que no suposin renúncies als principis de gratuïtat i universalitat en allò essencial»? Allò essencial és que acabin aplicant els cinc euros per estància hospitalària, com proposa el senyor Mas-Colell? Això ho descarta? Això és el que ens amoïna i el

que ens preocupa. L'acord diu i parla que «es tractarà la planificació i execució dels processos de privatització, concessió o venda d'actius públics de la Generalitat». És a dir, els processos de privatització segueixen, no? Ho hem d'interpretar així.

Miri, avui no parlen de zero-tres, no parlen de beques menjador, no parlen de sisena hora, de taxes universitàries, no exclouen l'euro per recepta. I és normal no que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, no, que molta gent d'esquerres d'aquest país, que molta gent que avui s'està mobilitzant digui: «Ens preocupa molt, moltíssim, que d'això no en parlin», i més amb els precedents entorn de la sensibilitat social que ha caracteritzat el Govern de Convergència i Unió. És que és normal que ens preocupi.

Què és el més greu? El que diu a la pàgina 2 de l'annex 3: «L'acord parteix del compromís del compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària fixats.» Pacte d'estabilitat europeu; marc: el manteniment de les polítiques d'austeritat. Davant d'això, quina és l'actitud responsable? Nosaltres creiem que avui l'actitud responsable és liderar l'oposició a l'austeritat salvatge, i això vol dir posar l'acció parlamentària al costat de la revolta cívica per una altra economia, per una altra política econòmica, per un altre escenari social, de la mateixa manera que ens posem al costat de la revolta cívica per canviar les relacions amb l'Estat amb el dret a decidir –de la mateixa manera. I això és el que volem fer. De fet, necessitem una àmplia aliança a la societat, a les institucions, al carrer, a Europa per exigir el canvi de rumb. Segur que a la rèplica em dirà: «És utòpic; vostè és utòpic.» Però, miri, el que és utòpic i el que és il·lús, senyor Mas, és pensar que amb el manteniment de les polítiques d'austeritat ens en sortim; això sí que és utòpic i és il·lús.

Volia citar Luiz Inácio Lula da Silva, però l'han citat tant que... En el moment que la dreta el cita alguna cosa està canviant, no? Fa dos anys el que deien és que calia aplicar les polítiques d'austeritat i ara en el terreny de les idees ja accepten que no. Doncs miri, el senyor Lula da Silva sap què deia? –va dir moltes coses però crec no ho va escoltar tot–: «Cuidar els pobres és molt barat i dóna excel·lents resultats; cuidar els rics és molt car i mai estan contents.» Doncs, fem això.

Per tant, què proposem? Proposem un front polític contra l'austeritat, revisar i reestructurar el deute –ara hi entraré–, un pla de mesures urgents de rescat social i impulsar una nova economia verda i una nova economia social.

Primera proposta que els plantejem: un front polític i social contra l'austeritat. Senyor Mas, és retòric –no es retòric. (*Pausa.*) No. I això què vol dir? Que vull que el meu país el que lideri és un front contra l'austeritat arreu d'Europa, no que es presenti a Brussel·les com l'alumne més avantatjat de les retallades. I vostè ahir va dir que el que havíem de fer és continuar retallant per garantir que el procés del dret a decidir tingui credibilitat a Europa. No, al contrari, per garantir que aquest país té dignitat el que hem de dir és que la dignitat està en els drets de la gent. I aquest és el front que li plantejem. I si vol ser coherent i no retòric vull que es comprometi a modificar la Llei d'estabilitat pressupostària. Aquest és un compromís concret i no és retòric. Un front polític amb diferents etapes, amb tots els partits, amb els agents socials i sindicats, plantejant canvis legislatius, utilitzant els mecanismes i els espais internacionals. Sí, vagi als quatre motors per Europa, al Comitè de les Regions, a l'Euroregió a plantejar-ho i buscant aliats arreu d'Europa. En trobarà, i especialment en el sud d'Europa.

Segona proposta: revisar i reestructurar el deute públic i els compromisos de despesa diferits, subordinant-los a l'assoliment dels objectius socials –socials, senyor Mas– i de reactivació econòmica, plantejant en primer lloc una auditoria del deute: que el Govern reculli la proposta de la societat civil i que contribueixi a l'impuls de l'auditoria ciutadana del deute; que s'avaluïn els diferents deutes; que analitzi i faci propostes de revisió i condicions financeres i de reestructuració del deute. Segona proposta en aquest terreny: moratòria, negociar aquesta moratòria a empreses que gestionen serveis menys prioritaris i amb més capacitat de resistència –peatges a l'ombra, per exemple. O és que hem de pagar religiosament a Abertis però en canvi no paguem als hospitals, al tercer sector, a les persones que cobren la renda mínima d'inserció? No pot ser això. Tercer element: renegociació dels interessos i dels venciments dels deutes financers; i és que es fa imprescindible que qüestionem, revisem i reestructurem el deute financer i no financer del sector públic, de la Generalitat, amb l'objectiu d'alliberar recursos per a polítiques socials i de reactivació econòmica.

Miri, Maria Pineda, en aquest procés obert, ens explicava precisament que les entitats socials de lluita contra la sida no reben diners. Aquesta ha de ser una prioritat. L'Albert Calvo ens explicava que és molt important que en aquests moments el tercer sector rebi recursos –entitats com Ecom. Doncs, es tracta d'això, que prioritzi vostè les entitats socials. Sé que això va en contra del seu dogma, de les seves lleis, del marc que vostès han construït, però precisament això és el que hem de revisar, això és el que hem de corregir. Miri, si finalment l'increment de la pressió fiscal només acaba servint per acabar el deute, mai hi haurà reactivació econòmica i estarem recaptant més però se n'aprofitaran els mateixos de sempre: els bancs i els mercats, que xuclen els diners, i l'economia continuarà caient.

Tercera proposta: un pla de rescat social –sí, de rescat social–, per rescatar la gent i l'economia i la societat catalana, entenent que generen els recursos suficients perquè no hi hagi ningú que passi gana, perquè no hi hagi ningú que passi fred, perquè es garanteixin totes les beques menjador, no només als nivells del 2010; tenim els recursos per fer-ho. I per això cal un pla de rescat social, en primer lloc amb una fiscalitat justa i progressiva, anant més enllà, acceptant i assumint els elements que introdueixen com a novetat però anant més enllà perquè podem anar més enllà; recuperant successions fins a l'últim tram que va eliminar el Govern anterior –l'anterior de l'anterior, perquè l'anterior és el seu–, i d'aquesta manera recaptar 400 milions; encetant una lluita contra el frau fiscal –16.000 milions d'euros, parlem-ne–; amb un impost sobre les grans fortunes, que vostè s'hi va comprometre i que no s'ha aplicat, i explorant tots els instruments de fiscalitat verda. Segon element en aquest pla de rescat social: garantir el mínim vital amb una renda garantida de ciutadania per evitar situacions de pobresa; fent que la cartera de serveis inclogui el dret a l'alimentació, i que ningú –ningú– tingui pobresa energètica o manca de subministraments bàsics, com aigua i gas. Tercer element: reformem la Llei d'habitatge per recuperar l'expropiació de dret d'ús habitatges buits, especialment la dels bancs, que no els posen precisament en una cartera d'habitatge social; i fem la cimera a què vostè es va comprometre en campanya, la cimera contra els desnonaments, aturant de forma immediata els desnonaments i invitant i parlant amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. És increïble, però el president Correa i el president Evo Morales s'han vist amb la

Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i el president del meu país, en canvi, encara no ho ha fet. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Quarta proposta –dues línies vermelles–: salut i educació, eliminant l'euro per recepta, recuperant beques menjador, amb ràtios d'alumnes necessaris per a una bona qualitat i, per descomptat, eliminant l'increment de taxes universitàries i, per últim, amb banca pública, amb banca pública aprofitant l'Institut Català de Finances –i ens alegrem que avui en parlin–, però entenent que hem d'aprofitar els bancs nacionalitzats per tenir una banca pública que garanteixi el crèdit. A Catalunya anem a un escenari amb tan sols dos bancs, «la Caixa» i Banc Sabadell, i avui no estan complint la funció que els pertoca –no l'estan complint. Per tant, el que li pertoca al Govern és: ja que ells no compleixen, compleixin vostès amb els instruments i anant més enllà dels instruments que es plantegen –s'ha donat un primer pas– per garantir precisament que el crèdit arriba, que arriba a les empreses, que es garanteix el crèdit. Per últim, en aquest bloc, canvi de model productiu, amb dues branques: economia verda i economia social. Economia social, perquè avui l'economia social, les cooperatives i les empreses socials no es deslocalitzen, perquè aporten cultura democràtica en l'economia, perquè representen una realitat del 3 per cent del PIB i perquè, a més no perden llocs de treball, perquè avui es creen, en el darrer any, cent quaranta noves empreses i, atenció, sense cap suport per part del Govern. I economia verda. I economia verda per una raó: per la propera crisi energètica, i no ho diuen els d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, no, ho diu l'Agència Internacional de l'Energia, a veure si ho entenen. I la solució és, sí, renovables, estalvi, eficiència, rehabilitació, generant llocs de treball, que és allò que precisament no han fet. I, atenció, el camí no és el camí que han encetat... (*Pausa.*) Sí, les explotacions de gasos, hidrocarburs, amb la tècnica destructiva de la fractura hidràulica, el *fracking*, destrossant el territori, contaminant aqüífers, malbaratant aigua. No, la solució precisament és fer una aposta decidida per la modernització ambiental del país i per aquesta proposta.

Segona reflexió, segona gran proposta, més enllà de la fi de les polítiques d'austeritat: el rescat democràtic. Aquest va ser el debat absent, totalment absent, en el dia d'ahir. [Quan el... #]

Fitxer 8

...i el senyor Castells diu que sense recuperació democràtica no podem encarar les altres crisis, i hi estic totalment d'acord. Però per això el que cal és entendre que avui la política no la poden marcar els mercats, l'ha de marcar la gent –l'ha de marcar la gent. I cada cop que vostè diu «no hi ha alternativa» el que diu és «no hi ha democràcia», diguem-ho clar. Perquè sense alternativa a la política que vostès plantegen no hi ha democràcia.

Avui la democràcia té un veritable problema, senyor Mas –veritable–: falta de credibilitat. La setmana passada coneixíem que un 80 per cent de la població considera que a Catalunya hi ha bastanta o molta corrupció, i un 60 per cent –en aquesta enquesta de l'Oficina Antifrau– deia que la corrupció ha augmentat.

L'anterior legislatura va ser curta, però intensa, en casos de corrupció –molt intensa: «cas Palau», ITV, el que ha passat a Sabadell, les denúncies en sanitat que ha explicat la gent de *Cafè amb Llet*. El seu propi partit, senyor Mas, té embargada la seu per sospites fundades de finançament il·legal, i encara no en donen explicacions.

Podem parlar de transició nacional sense fer una transició democràtica? No. Jo els dic: no, és impossible; podem fer-ho, però fer-ho molt malament. Miri, avui, la democràcia es degrada –es degrada– quan el que fem és un indult a una persona condemnada, a una persona, per exemple, condemnada per tortures –ha passat en el cas d'alguns mossos–. I quan, a més, es multiplica la mobilització, el que fem és estigmatitzar-la. Aquest ha estat l'exemple de la conselleria d'Interior; en aquest període, sí: un període que necessitava més mediació que mai i el que ha expressat la conselleria d'Interior és mà dura, per assumir que aniríem fins al límit de la llei i una mica més.

Doncs això és el que han de canviar. Per això hem de refundar la democràcia, per això hem de revisar el disseny institucional, per fer-lo més transparent, més obert a la iniciativa ciutadana, multiplicant les possibilitats de participació, assegurant la representativitat, la legitimitat de les institucions, garantint el rendiment de comptes davant de la ciutadania. I el que proposen és molt feble, francament. Ahir vostè ho va despatxar amb una frase.

Doncs bé, què proposem? No és que vulguem donar més oportunitats a la participació, és que volem apoderar la ciutadania, volem donar més poder a la gent, i això vol dir que no n'hi ha prou amb canvis estètics, vol dir una transformació a fons. I això no es pot fer sense que la gent tingui informació, sense que tingui capacitat de saber, d'entendre, de conèixer, instruments per decidir. Democràcia oberta vol dir una administració i un govern transparents, vol dir accés a la cultura i al pensament crític, i no només a l'oci o a l'entreteniment. Vol dir participació, vol dir..., no *permetre* la participació, no expulsar la participació com van fer amb les lleis òmnibus, sinó fomentar-la. Vol dir no només deliberar, també vol dir decidir. Vol dir poder revocar un electe si és corrupte, vol dir una política amb les parets de vidre, i per això plantegem una llei de transparència i de registre de *lobbies*. Vol dir decidir-ho tot amb una llei de consultes que ens permeti impulsar i decidir sobre tot. Democràcia vol dir combatre la corrupció, i combatre la corrupció vol dir donar recursos a l'Oficina Antifrau i a la Sindicatura de Comptes. Vol dir, sí, que la banca, que les grans constructores, que les elèctriques no acabin decidint-ho tot. Vol dir obrir les comissions d'investigació que hem explicat, vol dir que s'expliquin pel «cas Palau». Això vol dir democràcia.

I per això proposem per enèsima vegada –per enèsima vegada– un pacte anticorrupció, que vostès sempre rebutgen o que simplement ni hi fan cas, amb mesures concretes i efectives, que exclogui els imputats de les llistes. Això és el que proposem. I per fer-ho, tot plegat, què necessitarem? Una llei, una llei electoral catalana. Una llei electoral catalana feta des del control i la transparència en el finançament de les campanyes electorals.

El que demanem és pluralitat, recuperar la pluralitat que vostès van fer perdre en la legislatura passada, el que demanem són polítiques culturals –sí que tenen a veure amb la democràcia– dissenyades des de la perspectiva de la cohesió, pensant en l'accés a la cultura, en el vincle amb la creació, en el suport a la creació, i no només en la lògica del negoci. I volem, per descomptat, seguretat en els nostres drets, i per això és imprescindible que el senyor Puig i les polítiques que ell ha representat no continuïn i que s'estudiïn i que es parin les bales de goma, i que es canviïn les maneres d'actuar, i que com a principi rector es combati el crim i no pas la protesta o la mobilització.

Tercer eix, tercera proposta. L'escenari nacional en què el que ens cal és el dret a decidir de forma àmplia i plural, no fent el dret a decidir petit i exclouent. Mirin, jo crec que avui estem en un escenari nou, i no avui: des de fa dos anys, amb la sentència del Constitucional. I és més, a aquest escenari s'hi suma l'afany recentralitzador i les declaracions com la..., que hem patit recentment, la llei Wert; i, sí, molts decrets que el que han fet és recentralitzar –per cert, alguns d'aquests els han acompanyat: la reforma laboral.

Però davant d'aquesta situació d'atac i de conflicte obert el que hem de dir és que necessitem un canvi –un canvi d'escenari, un canvi de relacions entre Catalunya i l'Estat– i el dret a decidir el que ens permet és poder encarar aquest canvi de relacions. No la declaració nominal; el dret a decidir, sí. Només així podrem aconseguir una majoria ciutadana precisament per evitar les agressions: les del PP i la indiferència –en el millor dels casos– que ens ha vingut per part del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Però en el dret a decidir hi ha dos models, senyor Mas. Hi ha un model, un model que patrimonialitza –sigui vostè en campanya o sigui ara amb un acord o dos– o un altre model: un acord nacional per a l'exercici del dret a decidir en què l'acord sigui ampli. Doncs bé, nosaltres el que volem és un acord ampli, plural, compartit, i no un model restrictiu ni un model estret.

Miri, vostès, per aconseguir la investidura o simplement per rèdit electoral, el que han fet del dret a decidir és un dret més petit –sí, sí, més petit; no passa res. Què farem nosaltres? L'eixamplarem, el tornarem a fer gran. Les eleccions van fer que el dret a decidir fos gran, i vostès l'han fet petit. Nosaltres ho farem tot perquè torni a ser gran. La qüestió fonamental és com el volem articular: si amb un grup de primera –CiU i Esquerra– i la resta pugem, no?, als vagons del darrere, o ho volem fer entre tots aquells –i «tots aquells» no estem només aquí, també estan al carrer– que entenen que el dret a decidir és de tots i de totes. D'això, es tracta.

Què proposem des d'Iniciativa Verds i des d'Esquerra Unida? Allò que ha fet que el catalanisme avancés, que ho fem entre tots. Quan el catalanisme ha avançat és quan el fèiem entre tots; quan el catalanisme l'hem tancat, el catalanisme no ha avançat. Aquesta és la realitat, i per això plantejarem un acord nacional per l'exercici del dret a decidir que estableixi un full de ruta compartit, anant molt més enllà de les forces polítiques i amb aliances al carrer. Un procés unitari, transversal; un

procés que tingui instruments de participació i articulació des de la ciutadania, perquè sense l'acompanyament i el lideratge i el protagonisme de la gent, de la ciutadania, no ens en sortirem. Un procés que busqui la negociació i l'acord promovent, precisament, la negociació amb l'Estat per establir els canvis normatius necessaris, i les condicions i els procediments per exercir el dret a decidir. Amb la creació d'una taula bilateral de negociació formada per les forces polítiques catalanes favorables al dret a decidir. Un procés que ens carregui de raons, utilitzant tots els mecanismes i els mitjans jurídics i polítics per exercir el dret a decidir, en què la legitimitat democràtica sigui la nostra força. Un model que respecti el pluralisme, que garanteixi un procés per a l'exercici del dret a decidir caracteritzat pel respecte a la diversitat d'opinions i al pluralisme de la societat catalana, que deixi ben clar que no es tracta d'un debat d'identitats –perquè en aquest país les identitats són molt creuades–, sinó que es tracta d'un debat entorn de quin model de comunitat política volem. Un model que incorpori en el dret a decidir a tothom, fins i tot aquells que hi estan en contra però que estan a favor del dret a decidir. Un model des del debat social, amb un gran procés de debat sobre el referèndum i la consulta i sobre el futur del país, i un model que garanteixi la cohesió social, perquè hi ha qui deia que amb la crisi econòmica teníem una gran adhesió d'independentistes, però hi ha qui no ha entès encara que amb la crisi econòmica i amb la fractura social l'escenari és molt més incert i que aquest procés no el podem fer sense cohesió social ni sense entendre que la cohesió social ha de formar part d'aquest nou escenari.

La nostra proposta, per tant, és fer-ho així, i per això els proposo que el que fem és entendre que hi ha diferents propostes damunt de la taula: la seva, la nostra i la de molta altra gent. I que ens posem a parlar i a discutir. Mirin, les urnes van dir que el dret a decidir no el lideraria el Govern, van dir que el lideraria el Parlament i el país, i el conjunt de la societat. I això què vol dir? Doncs que el dret a decidir no es pot fer des d'un acord de govern, que l'acord pel dret a decidir s'ha de fer des del Parlament, des del Parlament a partir de les diferents propostes. Per tant, els dic que no demanin una adhesió perquè no la tindran –no la tindran. Que el que fem és asseure'ns amb les diferents propostes damunt de la taula i que entenguin que el dret a decidir s'haurà de construir des de les diferents propostes, respectant el que va votar la gent el dia 25 de novembre, i respectant el que vam votar en aquest

Parlament el dia 25 o 26 de setembre, en què molts ens hi vam sumar i en què molts ens hi podem tornar a sumar.

Acabo ja, presidenta, i vaig conclouent amb una última reflexió. Vostès ahir van presentar un acord de govern entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. I un acord de govern en què..., vaja, és tot un acord de govern amb una excepció: que no hi ha consellers d'Esquerra Republicana en el seu govern. Legítim.

En l'acord s'estableix que l'estabilitat pressupostària els grups parlamentaris de CiU i d'Esquerra l'expressaran votant conjuntament i de forma coincident respecte a l'acció de govern. És legítim, plenament legítim, per descomptat. Però, francament, nosaltres creiem que avui la responsabilitat del país està a reorientar les seves polítiques, senyor Mas: reorientar radicalment les seves polítiques. Reorientar-les radicalment perquè el país no es pot permetre continuar amb el full de ruta de l'austeritat, que el que fa és multiplicar el patiment.

Nosaltres treballarem perquè el dret a decidir sigui de tothom i les retallades no arribin a ningú. I vull transmetre, per tant, a tota la gent que està seguint el debat, que aquest país ha de tenir un govern, però que aquest país mereix una oposició. Una oposició que combati les polítiques d'austeritat i una oposició que cregui en el dret a decidir, i això és el que intentarem fer des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida: no sols, però com els primers. I aquells que creguin que la política d'austeritat no serveix, doncs allà ens trobaran. I aquells que creguin que el que cal és sumar en aquestes polítiques d'austeritat, doncs no ens trobaran.

Acabo ja, presidenta, entenent que avui el país viu un escenari de col·lapse social, amb molta angoixa, però també és veritat que viu un escenari d'esperança amb molta gent que s'organitza. I esperança, perquè aquest Parlament és més plural. I esperança, perquè és molta la gent, moltes les energies, moltes les sinergies que avui es construeixen al carrer.

L'avantatge d'aquest debat és que ja no ens podrà respondre amb l'arrogància intel·lectual amb què responia quan deia que l'austeritat servia. L'austeritat –dos anys després, senyor Mas–, no, no serveix: és inútil, és absurda. I el que sí que li diem a la gent és que des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida volem construir l'alternativa, que l'alternativa la construirem, la intentarem construir des del Parlament, però que l'alternativa s'està construint avui, ja, des del carrer, des de

les cooperatives del consum, des de la banca ètica, des de les ONG, des dels sindicats, des de les plataformes, des dels moviments socials. I que aquest país que pateix, aquest país que no es resigna, aquest país que es mobilitza, aquest país que genera consciència, aquest país que teixeix societat mereix que més aviat que tard hi hagi alternatives a les polítiques que vostès representen.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el Molt Honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, intentaré un comentari sobre més o menys els grans bloc en què vostè ha distribuït la seva intervenció.

En primer lloc per dir-li que, certament, nosaltres hem perdut diputats. Això és evident, i a més a més ho hem reconegut des del primer moment. És obvi i, com vostè deu comprendre, a ningú li agrada, perdre diputats. Però és la realitat en aquest moment del nostre país, és la realitat d'aquestes eleccions i nosaltres el que fem és prendre'n nota i acatar el resultat de les eleccions. I aquest resultat diu dues coses: que nosaltres tenim menys força que la que teníem abans com a formació política, però diu una altra...

Fitxer 9

...una altra cosa, aquest resultat electoral, que és que no hi ha un govern alternatiu que no sigui encapçalat per Convergència i Unió. Vostès també ens ho han d'admetre, això. I, per tant, nosaltres ens hi hem de posar.

Si haguéssim tret un resultat molt pitjor, doncs nosaltres podríem estar a l'oposició. Ja hi hem estat altres vegades. Però hem tret el resultat que hem tret, que no és el mateix que teníem fa dos anys enrere, certament. Vostè identificava dos grans temes que són els que a criteri seu, doncs, han provocat aquesta reculada... Jo li admito que les retallades sempre tenen un cost per a tots els governs, no només per al nostre. És cert que les enquestes a Catalunya més o menys apuntaven que en aquest cas podia ser diferent, però les enquestes es varen equivocar –totes

elles. I finalment, doncs, les polítiques d'austeritat dures com les que s'estan portant a terme certament tenen un cost. Això és veritat, jo li ho admeto. I no ens n'amaguem –i no ens n'amaguem.

El tema del dret a decidir crec que és més discutible –crec que és més discutible. Perquè, a veure, aquí, escolteu, doncs, la societat catalana ha volgut votar d'una manera, i això és perfectament respectable, que no era el criteri que nosaltres teníem sobre com s'havia d'encarar un procés d'aquestes característiques i d'aquesta envergadura, però el criteri del poble de Catalunya és superior al criteri d'un partit polític –molt superior–, sigui el partit polític que sigui. Per tant, nosaltres ho vàrem veure d'una manera i la gent, a Catalunya, ho ha vist d'una altra. I nosaltres immediatament prenem nota d'aquesta posició del poble de Catalunya i diem: «Ho farem com se'ns demana que es faci.» No vàrem acabar... Sí, ho farem així. I ho farem, en aquest sentit, doncs, amb acords amb altres formacions polítiques que, bé, en aquest cas ha sigut concretament Esquerra Republicana de Catalunya.

També deixi'm dir-li que quan hi ha eleccions tot es posa a votació. Aquestes no eren unes eleccions plebiscitària sobre el dret de decidir només. El dret de decidir era molt important, però es jutjava tot. I entre d'altres coses es jutjaven les polítiques generals de cada govern: les retallades, els altres tipus de polítiques que es fan, etcètera. Es jutjava tot. La seriositat d'un govern, la solvència d'un govern, si això és millor que una altra cosa que podria aparèixer... Tot això es jutjava, a les eleccions. I després de jutjar-se tot això, nosaltres, malgrat tot –després de dos anys de polítiques molt desagraïdes, que vostès saben perfectament que ho són–, doncs, tenim un recolzament electoral molt important –molt important. I això també es jutja a les eleccions.

I jo en aquest sentit els demano, senyor Herrera, que també tinguin una mica, diguem-ne, no d'arrogància electoral o intel·lectual en aquest cas, sinó que tinguin una mica de *fair-play* en el sentit que un govern que està sotmès a la pressió que està sotmès aquest govern, malgrat tot, retallades incloses, va a les eleccions i se'n surt prou bé. I se'n surt prou bé perquè, fixin-s'hi, el resultat torna a ser el mateix: no hi ha govern alternatiu possible que no passi per aquesta..., pel lideratge de Convergència. I això s'ha reconegut perquè s'han llegit correctament els resultats electorals: hem perdut suport, però seguim sent els que tenim de llarg

més suport i la gent ens demana que siguem nosaltres els que seguim governant. Si vostè vol, amb suports més amplis, amb suports diferents, però ens demanen això. I això inclou tota la política d'austeritat que s'ha fet aquests darrers dos anys. Dic això perquè no se'n treguin lectures, a vegades, una mica, si vostè vol, esbiaixades del que signifiquen els resultats d'unes eleccions.

Deixi'm dir-li que en aquest sentit és evident que totes les polítiques que no són populars no agraden als governs. Jo li ho he dit moltes vegades: a nosaltres no ens agrada haver de retallar. No ens agrada haver de reduir les retribucions dels servidors públics, no ens agrada. No ens agrada haver d'ajustar els pressupostos del Departament de Benestar Social i Família, que són segurament els que menys s'han ajustat a dintre del Govern conjuntament amb els de Salut i Ensenyament. No ens agrada fer tot això. No li agrada a cap Govern, senyor Herrera. El problema és que estem en unes circumstàncies i unes condicions que no ens inventem nosaltres i que són les que són.

Jo li voldria recordar en aquest sentit que vostès tenen discurs sobre tot això de l'austeritat, però no tenen solució. Tenen discurs, però no tenen solució en el dia d'avui. Podrien arribar a tenir solució si el seus discurs fos comprat a nivell general europeu? D'això en podríem parlar –d'això en podríem parlar. Però el que tenen és solució en el marc en què ens movem d'Europa. Perquè vostès saben –i això no ho poden negar, perquè és la pura realitat– que Europa té aquests criteris convinguts per tots els països. No hi ha ni un país que s'incorpori en el camp europeu que no accepti aquestes polítiques d'austeritat, no n'hi ha cap. I miri que de governs a Europa n'hi ha de tots els colors: n'hi ha d'esquerres, més d'esquerres, de centre, de centre-esquerra, de centre-dreta, de dreta i de molt de dreta. I tots sense excepció –tots– apliquen les normes pactades entre tots aquests països europeus de les polítiques d'austeritat.

Si vostè em digués: «No, és que això no ens agrada.» Ho entenc perfectament. «Això ho hem de combatre.» També ho entenc perfectament. «En el Parlament Europeu.» Ho entenc perfectament. Però el que no ens pot negar és que la realitat en la qual ens movem és aquesta. Per tant, vostès tenen discurs però no tenen solució. Dintre del marc europeu mentre no es canviï tota aquesta filosofia que impera a Europa.

Diferent seria que vostès diguessin: «No, és que estem més a prop de la política nord-americana.» Podrien dir-ho. «Estem més a prop dels Estats Units d'Amèrica.» No els ho sento mai, però en aquest sentit de l'austeritat ho podrien dir perquè allà certament fan una política molt diferent de la política que s'està fent a la Unió Europea. Gairebé vostès haurien de dir: «És que volem que Catalunya es converteixi en un estat associat dels Estats Units d'Amèrica per poder fer una política expansiva.» I aleshores fóra diferent. Això seria una solució. Però a dintre del marc europeu –permetin-me que els ho plantegi d'aquesta manera– no hi ha solució en el curt termini mentre no es canviïn aquestes normes d'austeritat a nivell d'Europa en el seu conjunt. I nosaltres hi som i no podem marxar d'aquí, i molts no en volem marxar.

També ens agradaria a nosaltres –ho hem dit moltes vegades, senyor Herrera– que hi hagués una modulació d'aquestes polítiques. A mi m'han sentit dir moltes vegades que jo crec en el valor de l'austeritat, jo hi crec i no me n'amago, però també entenc que l'austeritat no es pot convertir en una espècie d'icona sagrada i que l'austeritat s'ha d'adaptar a les circumstàncies de cada moment. No s'ha de perdre el valor però d'adaptar a les circumstàncies de cada moment. S'ha de donar més temps a aquells que estan en una situació pitjor. I s'ha d'ajudar més a aquells que estan en una situació, doncs, més complicada, entre els quals hi som nosaltres. Això m'ho han sentit dir moltes vegades i ho he dit a tot arreu. Ho he dit també en els despatxos que vostès em reclamen moltes vegades de la mateixa Unió Europea.

Vostè em deia: «No ho han entès.» Doncs, creiem que sí que ho hem entès. I crec que els que no ho han entès –permeti'm que li ho digui així– són vostès, per una raó: perquè fan aquest discurs. però només els plantejo un repte: «Posin-se a governar, facin això, posin-se a governar.» I aleshores, l'endemà de governar ens fan aquest discurs. Però ens faran aquest discurs i faran exactament el contrari del que diuen. Perquè arribarà un moment en què, quan governin, vindrà final de mes, i quan vingui final de mes, senyor Herrera, hauran de pagar les nòmines i hauran de pagar alguna altra cosa i hauran d'accedir a algun criteri de finançament perquè vostès per si mateixos no tindran diners, perquè la Generalitat per si mateixa no té diners amb les bestretes que rep de Madrid cada mes. I hauran d'anar a buscar els diners a algun lloc. I quan es trobin totes les portes tancades, què faran? Seguiran

dient que d'austeritat re de re? Que es pot gastar el que es vulgui des de Catalunya quan ningú els deixarà ni un euro? I com pagaran tot aquest excés de despesa? Com ho pagaran?

Saps com ho pagaran? Jo els dic el camí per gastar i després no pagar, que és que tot aquells que han de rebre els diners no cobrin, i no cobrin mai. I aleshores la pregunta que em faig és: de què serveix anar compromentent despesa a tort i a dret, que seria la política de la no-austeritat, si després vostès saben que això no ho podran pagar? I no em diguin que no perquè és l'estricta i duríssima realitat: no ho podran pagar. Sí que paguem, sí que paguem. Però com més gastin..., perdoni, com més gastin, menys pagaran! Això funciona d'aquesta manera.

Vostès diran: «És que no ens agrada.» A mi tampoc! Però vostès diuen: «No ens agrada.» I jo també els dic que a mi no, però jo m'enfronto a la responsabilitat de governar i vostès no. Per tant, els faig, en aquest sentit, una invitació molt fàcil: posin-se a governar i facin aquest mateix discurs un mes després d'estar governant en les actuals condicions i circumstàncies. I veuran com aquest discurs acaba en re. I per això no es ficaran el Govern, segur. Segur. *(Veus de fons.)* Perquè en aquest moment hi ha una espècie de concurs, senyor Herrera, per veure quant més lluny s'està del Govern.

Jo a vostès els he vist en altres ocasions fer concursos per estar molt a prop del Govern, fins i tot a dintre. Els he vist fer aquestes carreres, per dir-ho així. Ara els veig fer la carrera contrària: quant més lluny dels governs, millor, perquè saben quin pa s'hi dóna. Vostès ja ho saben, quin pa s'hi dóna. El que passa és que fan veure que les coses són d'una altra manera per crear una il·lusió òptica sabent que darrere d'això hi va una gran frustració, com a mínim en el curt termini. I consti que els respecto intel·lectualment la posició de dir –aquesta els la respecto: «Europa en el seu conjunt s'equivoca si segueix endurint aquestes polítiques d'austeritat.» Jo això intel·lectualment els ho respecto. Els ho respecto. I els ho respecto ara i ho he dit des de fa molt temps, sí. Però també els dic –també els dic– que l'austeritat, malgrat tot, no la tirin a les escombraries. Segueix sent un valor. Perquè també sabem una altra cosa: que si l'austeritat portada al límit no porta enlloc –tenen raó–, també sabem que la disbauxa de l'endeutament portada al límit tampoc porta enlloc. Per tant, ni un extrem ni l'altre.

La llàstima és que sempre anem amb la llei del pèndol: o endeutament inassumibles o austeritats duríssimes que acaben sent pitjor des del punt de vista del remei que no pas la malaltia. Llàstima que no trobem, entre tots plegats, el que fóra una situació més normal on es combinen les polítiques que realment després poden donar un resultat, un resultat més positiu.

Segona cosa, que li volia també fer un comentari breu. En el tema dels ingressos, dels impostos, etcètera, jo crec que se li acabarà el discurs aquest. Se li acabarà el discurs perquè fixi's en una cosa: de la mateixa manera que tots els governs –tots, tots, del color que siguin– retallen –inclòs, per cert, a dintre de l'Estat Espanyol, l'únic govern on vostès ideològicament deuen ser més propers, que és el Govern d'Andalusia: allà també retallen i Déu n'hi do com retallen–, a banda d'això, tots els governs, sense excepció, estan apujant els impostos. Mirin aquesta carrera d'apujar els impostos, que vostès podran competir amb el Partit Popular, perquè el Partit Popular és el campió de la pujada dels impostos a tot arreu.

Agafin tots els impostos que hi ha a Espanya i veuran quin és l'impost que no s'ha apujat, no en trobaran cap. Els han apujat tots, exactament en contra del que deia el seu programa electoral. Agafin el programa electoral del Partit Popular de fa un any enrere, mirin els impostos que deien que abaixarien, els han apujat tots –tots sense excepció. Després donen lliçons que s'han d'abaixar els impostos, moderar la pressió fiscal... Però els han apujat absolutament tots, no n'ha quedat ni un al calaix que l'hagin moderat o l'hagin abaixat, no?

Ara, vostès diuen: Això s'ha de fer. Escolti'm, això a Catalunya s'està fent. S'ha estat fent –s'ha estat fent. Jo els he dit moltes vegades l'exemple de l'impost de patrimoni. S'ha estat fent. I ara es farà per compartir allò que vostès també han demanat moltes vegades. Doncs, bé, escoltin, quan s'hagin apujat tots aquests impostos que queden per apujar –uns més i els altres menys–, se'ls acabarà el discurs, perquè s'hauran apujat tots. Aquí i tot arreu, Vostès, després, encara hauran d'anar més enllà i s'hauran inventant coses noves, però és que la realitat serà aquesta, ja veuen que això va per aquí. Però és que no ho fa aquest govern, ho fan tots. Tots els governs retallen, tots els governs apugen impostos, sense excepció.

Doncs, bé, aleshores no sé exactament on està la qüestió ideològica. No ho sé. Perquè si els governs d'uns colors fessin una cosa i els governs d'uns altres en

fessin una altra, diries: Aquí hi ha un tema d'ideologia. Però si tots els governs d'Europa i tots els governs de l'Estat espanyols, del color que siguin –d'esquerres, de centre, de dreta, etcètera–, retallen i apugen impostos, que és la pura realitat comprovable a tot arreu, doncs, escolteu, deu ser que no hi ha un problema, aquí, de càrrega ideològica. Hi deu haver un problema monstruós –ja li ho reconec– d'enfrontar-se a una realitat duríssima, imposada i obligada. Aquesta és la realitat a la qual ens enfrontem.

Bé, dos comentaris finals sobre tot això que vostè critica, algunes coses de l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Deixi'm recordar-li un aspecte, que té una gran importància, d'aquest acord: es diu que hi haurà un contracte programa a través del qual –i això ha de ser pel consens més ampli possible–..., contracte programa perquè totes aquelles polítiques de reducció de despesa sobre temes sensibles que s'han de fer ara, per obligació, es puguin recuperar quan els ingressos millorin.

Concentrem-nos a fer aquest bon contracte programa, perquè vol dir que donarem un senyal molt clar. Direm: «Ara no tenim més remei que fer això perquè no hi ha una realitat alternativa que nosaltres puguem dominar, però ens comprometem que quan millorin els ingressos...» –i aquest és el pacte entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana que em sembla bo; vostès s'hi poden afegir, aquí. Quan es millorin els ingressos generals o quan Catalunya millori la seva posició de finançament, aleshores ja pactem des d'ara com destinarem aquests increments d'ingressos. I posem-hi, al davant de tot, les...

Fitxer 10

...[qüestions] socials més importants, les més punyents, les més significatives. Posem-ho allà en una llista, comprometem-nos tots plegats, i això és una política de consens. I fem el mateix amb els ingressos, diguem «ara ens veiem obligats a posar determinats ingressos addicionals, però si en algun moment millora...» Tampoc podem convertir Catalunya en el territori fiscalment més pressionat de tota la Unió Europea. Per tant, també en aquest sentit posem-li un sentit de reversibilitat i de temporalitat. Fem això, és un exercici comú, aquí ens podem entendre entre molts, perquè vol dir que afrontem la realitat i al mateix temps estem dibuixant el

futur i estem donant un senyal clar a molta gent que realment volem canviar les coses, quan les puguem canviar, quan objectivament les puguem canviar.

Transició democràtica. Jo estic obert, senyor Herrera, a totes les propostes que es pugui fer en aquest sentit, de veritat li dic que no hi ha limitació en aquest sentit, parlem-ne i parlem-ne entre tots i allò que es pugui fer per millorar la qualitat democràtica del país, doncs, com vostè comprendrà, jo com a president del mateix país el primer interessat en poder-ho fer. De tota manera, vostè cita coses molt concretes, no?, l'organisme, concretament, l'Oficina Antifrau. Bé, escolti'm, aquesta no existia, fa poc temps que es va crear, està dotada i àmpliament dotada, com a organisme nou que ha aparegut en el mapa institucional de Catalunya Déu n'hi do l'estructura que té en un moment de retallades! Això és així. La Sindicatura de Comptes està fent plenament la seva funció, ningú li ha retallat cap dret, ni cap capacitat d'actuació a la sindicatura de Comptes. Hi ha un munt d'organismes en aquest país que vigilen, que controlen, que controlen a posteriori, que controlen a priori, l'Administració pública està sotmesa a molts tipus de control, és veritat que hi ha coses que després, doncs, no es fan bé. També els demano una cosa, tot allò que està sota procés judicial, doncs, té una dimensió judicial. Vostès entendran que en aquests punts no hi ha processos judicials oberts, el que és lògic és que les parts es ceneixin a l'evolució d'aquests processos judicials, perquè és el que dona les màximes garanties. Respectem-ho d'aquesta manera i a partir d'aquí quan s'acabin aquests processos judicials tots plegats en traiem conclusions, no?

Per cert, sobre el tema dels Mossos d'Esquadra. L'àrea de mediació del Cos dels Mossos d'Esquadra es va crear l'any 2011, en aquesta legislatura. Sí, jo li dic. Bé, no és per presumir de res, simplement li dono una informació. Aquesta comissió que vostès proposen de criteris de gestió dels desordres públics, etcètera, nosaltres l'acceptarem –nosaltres l'acceptarem–, ara, també li dic una cosa, no... És a dir, una cosa és controlar l'acció dels Mossos d'Esquadra però per protegir les manifestacions cal actuar contra els violents que es volen carregar les manifestacions, això també m'ho han d'admetre, perquè no pintem tot això de color de rosa com si en les manifestacions mai hi hagués ningú que fos violent i tothom fos angelet sobre la terra. Això no funciona així i vostès ho saben perfectament. Per tant, per protegir les grans majories de la gent de bona fe que va en aquestes manifestacions, que algunes d'elles són molt multitudinàries, cal una policia que

tingui alguns instruments per lluitar contra els violents, perquè els violents hi són, estan organitzats i manipulats, i vostès ho saben perfectament perquè han dirigit durant una temporada relativament llarga el Departament d'Interior de la Generalitat, saben perfectament que és així. No despullem la policia des del punt de vista de la seva capacitat d'intervenció contra els violents, això és el que els demano.

I darrerament, sobre el tema del dret a decidir vostès demanen un acord més ampli. El tindran. En l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana no hi ha cap voluntat, ho vàrem dir ahir, i ho vàrem dir el senyor Junqueras i jo mateix, no hi ha cap voluntat de *numerus clausus*, cap voluntat, és un acord que està obert. Només deixi'm dir una cosa, no es pot estar només en el dret a decidir i al mateix temps completament al marge de la governació del país. (*Veu de fons.*) D'acord, ja sé que a vostès això els fa molta mandra, ja els acceptem la seva posició. (*Remor de veus.*) –Ja els acceptem la seva posició–, ja l'hem acceptada i ja l'hem entesa –ja l'hem entesa la seva posició: quan més lluny del Govern millor. Això ja ho hem entès –ja ho hem entès–, tot això ho hem entès des del primer moment. Però només em permeto d'explicar-ho d'una altra manera. Perquè el Govern pugui impulsar i el Parlament el dret a decidir, perquè es pugui fer això, s'ha de governar el país en el dia a dia, no es pot dir «el país que no es governi però en canvi el país que vagi cap al dret a decidir i cap a la consulta.» Algú ha d'assegurar que hi pugui haver aquesta governació del país perquè si no aquest país no serà capaç de poder tirar endavant la consulta. I en aquest algú s'hi ha de posar algú, senyor Herrera, i de moment en la governació del país ens hi posem, primer i sobretot, Convergència i Unió, i al costat, amb determinades condicions i amb determinats pactes, Esquerra Republicana de Catalunya. I això, aquest plantejament està obert que les altres formacions polítiques es vagin incorporant, amb els ritmes que calguin, a tot aquest procés al dret a decidir i de governació, com vaig dir ahir, al país, una cosa va lligada amb l'altra, que s'anirà impulsant. Per tant, dret a decidir totalment d'acord, però entenguin que si hi ha una relació més intensa amb Esquerra Republicana de Catalunya és perquè a més a més del dret a decidir Esquerra Republicana de Catalunya ha entès que això requereix estabilitat, que requereix unes determinades polítiques en l'àmbit econòmic, en l'àmbit social i

des d'una òptica realista, sense negar la realitat, intentant transformar la realitat però sense negar-la d'entrada.

I aquest és el plantejament i en aquest plantejament, insisteixo, que la porta, senyor Herrera, està oberta, i li dic de tot cor, perquè vostès hi puguin fer les seves aportacions i perquè ajudin també en aquest procés, que és un procés certament cabdal en el nostre país.

La presidenta

Té la paraula a continuació per la rèplica l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, senyor Mas, en torn a les polítiques d'austeritat. Tinc un reguitzell de declaracions seves entorn les polítiques d'austeritat que si li explico se li pujarien els colors perquè vostè ha estat un entusiasta de la política d'austeritat, no passa res, però ho ha estat. Vostè és el que parlava del cercle virtuós, se'n recorda? Fa dos anys, només, fa només dos anys, senyor Mas. I deia: «El cercle virtuós és aquell que estabilitzem les finances retallant, calmem els mercats i ens permet sortir de la crisi.» I el seu cercle virtuós ha estat un cercle desastrós –desastrós– perquè han retallat, han retallat massa, han retallat tant que això ha afectat els ingressos, no han estabilitzat les finances... I sap quin és el seu principal problema, senyor Mas? L'herència del Govern anterior. Ara el Govern anterior és el seu, el Govern anterior és el de l'austeritat dogmàtica, el Govern anterior és el dels vuit-cens mil aturats, el Govern anterior és el que va incrementar el deute a un ritme superior al del Govern tripartit, el Govern anterior és el que no va controlar el dèficit, el Govern anterior és el que té una herència social calamitosa, i vostè n'ha estat un entusiasta.

Ara és diferent, diputats i diputades, ara és diferent, ara ja no li agrada l'austeritat, senyor Mas, o diu que la matisa i que li imposen Brussel·les i Madrid. Atenció!, la imposició de Brussel·les, ens acompanya en Raül Romeva, és una imposició on el seu diputat ha votat sempre a favor d'aquests objectius de dèficit; la imposició de Madrid, avui no es acompanya el senyor Duran, el Grup de Convergència i Unió l'ha votada. Vostès han forjat els barrots d'aquesta austeritat dogmàtica i vostès han aprovat a Catalunya una llei d'estabilitat pressupostària que és encara més restrictiva que la llei estatal. Per tant, primer compromís, senyor Mas, no una

declaració retòrica, vull un compromís ferm, i m'agradaria que em respongués, per modificar la Llei d'estabilitat pressupostària, per suprimir-la, perquè si no és retòric, i jo de retòrica...

És veritat que ara l'argument és nou també, ahir va dir una cosa –va dir una cosa– que és la següent, ahir va dir: «L'austeritat ens la imposa Madrid i ara l'austeritat l'hem de complir per fer-nos estimar, per fer-nos entendre a Brussel·les en el procés a favor del dret a decidir.» Miri, els mercats els països que es pleguen davant seu no els respecta, els humilia, giri la vista cap a Grècia; els mercats els països que respecta són els que es planten, miri la vista cap a Islàndia. I del que és tracta és que lamentablement, lamentant-ho molt, Catalunya ha tingut un president que ha anat a Brussel·les, a Berlín, a Portugal i a Massachusetts a dir «som el país més avantatjat en les retallades.» I la pregunta que li faig avui és, està d'acord amb un pacte polític i social contra l'austeritat per anar a modificar tractats europeus per modificar lleis catalanes per canviar això? *(Pausa.)*

Perquè fixi's vostè, vostè em diu entorn a la política econòmica el mateix que li diu la senyora Sánchez-Camacho entorn el dret a decidir, exactament el mateix, i el que fa és acatar el marc econòmic, i jo el que faré és combatre, combatre aquesta submissió entorn a les polítiques d'austeritat que ofeguen el país. Fins ara hem aplicat receptes que no funcionen i ara vostè torna amb el metge i el metge davant del malalt que està fatal li diu: «Escolti, per salvar la vida suïcidis, per salvar la vida retalli 1.000 milions d'euros.» Així no anem enlloc. Que no s'adonen que com més retallen més afecta l'economia i més afecta els ingressos i no redueixen el dèficit i multipliquen al patiment? Ara ja se n'adonen –ara ja se n'adonen. No, no, ara ja se n'adonen però fins fa dos anys no. Però la realitat és que aquest és el marc que hem de combatre i el que hem de definir és un full de ruta per resoldre'l.

Quina és la diferència entre Junqueras i jo? Li dic. No tenim fe en vostè, perquè és una qüestió de fe. *(Remor de veus.)* No, no en tenim. I sap per què? Perquè jo la fe la baso en els fets, i jo sé que el seu Govern ha estat molt insensible socialment. I jo sé que vostè s'ho creu tot això[#] de l'austeritat i jo sé que vostès creuen en aquest... Sap per què? Perquè quan hi ha hagut retallades en salut hi ha qui ha guanyat, sí, hi ha qui ha guanyat, no tothom ha perdut, la sanitat privada l'últim any va guanyar, va incrementar els seus beneficis, hi ha qui treu negoci de la degradació dels nostres drets. I aquest és el pla. L'austeritat no ve caiguda del cel,

l'austeritat obeeix a interessos econòmics, a interessos de classe social, i vostè defensa determinats interessos econòmics i de classe social. Sí, és així, i a qui més afecta és a qui ho pateix, i a qui més afecta som els usuaris dels serveis públics, i quan vostè parla a vegades dels serveis públics, li he dit moltes vegades, ahir ho va tornar a constatar, tinc la sensació que com a mínim el pinyol no són usuaris dels serveis públics perquè parlen dels mateixos com si no els utilitzessin, francament. Això no vol dir que a la base electoral no hi hagi usuaris dels serveis públics, segurament també molts diputats, però, perdonin, les polítiques que dissenyen evidencien que d'usuaris dels serveis públics més aviat poquet.

Segon element, alternatives. Miri, l'alternativa és plantar-se davant del pacte d'estabilitat, i això, lamentablement, no ho va fer França –lamentablement–, però fins i tot... No, no, ja dic, lamentablement. Sí, la socialdemocràcia europea..., si el problema que té el PSC no el té per ser del PSC només el té perquè avui la socialdemocràcia europea accepta el marc precisament de les polítiques econòmiques, i això és el que ha de canviar la socialdemocràcia europea. Però a França fins i tot la política d'ajustament es basa dos terços en ingressos, un terç en ajustaments. Aquesta és la gran diferència. I, sap què passa? Que vostè arriba tard, arriba arrossegant els peus a les polítiques d'ingressos, i planteja 1.000 milions quan vostè sap que seran 200/300 milions perquè el gruix central, que és l'impost de dipòsits bancaris, no l'aplicaran. Per què no toquen el moll de l'os de successions que és on podem recaptar? Per què no toquen altres instruments? I nosaltres els diem «vinga , treballem-ho.» Ara, nosaltres no acceptarem el marc perquè el marc és un suïcidi, un suïcidi econòmic, i aquesta és la clau. I a França, com li dic, el que fan és fer-ho diferent, fer-ho diferent amb una política d'ingressos que vostès ni tan sols exploren.

Tres, orígens de la crisi. Vostè ha dit que l'origen de la crisi era que «haviem estirat més el braç que la màniga», jo el que he de dir és que és mentida. Sí, és mentida –és mentida. El deute que tenim en aquest país és deute privat, el deute públic és radicalment baix, i, atenció!, i el deute públic s'ha incrementat per una raó, perquè vostès han convertit, vostès, el PP, el Partit Socialista Obrer Espanyol, deute privat i deute públic quan han salvat els bancs. La lògica de la socialització de les pèrdues, aquell que avui està a Soto del Real, que demanava un parèntesi en l'economia de mercat el 2008, i li van donar el parèntesi en l'economia de mercat, i

tant que li van donar!, i el parèntesi va ser salvar els bancs a canvi de res. I han convertit deute privat en deute públic, aquesta és la crua realitat. Miri, un 83 per cent de deute públic a l'Estat, un 17 per cent de les comunitats autònomes, més d'un 200 i pico per cent de deute privat. Aquesta és la crua realitat. I, atenció, després de convertir deute privat en deute públic ens diuen «premis el cinturó». Els bancs? No, els usuaris dels serveis públics, la gent. I això és el que és clarament inacceptable.

Ahir va posar d'exemple els països escandinaus. Senyor Mas... Bé, és un avenç, fins ara el model, ho saben, no?, era Irlanda –Irlanda–, ara ja no, ara són els països escandinaus. Però, senyor Mas, quina és la pressió fiscal que tenen els països escandinaus? Per molt que repeteixi una mentida mil vegades no és veritat. Quan vostè diu «no podem aguantar la pressió fiscal» forma part de la propaganda –propaganda, senyor Mas, sí. Diuen: «Tenim el tipus més alta d'Europa.» A partir dels tres-cents mil euros, a Suècia és a partir dels seixanta mil. Diguem les coses com són. Tenim una pressió fiscal, ho diu la Fundació CatDem, vuit punts per sota, i no podem tenir...

Fitxer 11

[#] de serveis públics que gasta el 40 per cent del PIB, quan tenim una pressió fiscal del 31. Són matemàtiques. Això vol dir sostenibilitat. La seva austeritat ja sé quina és. És l'austeritat en els serveis socials. Però és la màniga ampla, la màniga ampla amb els instruments d'elusió fiscal, perquè vostès han proposat i van impulsar el Sicav. Vostès no han plantejat una sola mesura, mai, al Congrés dels Diputats, efectiva de lluita contra el frau fiscal. I aquesta és la gran mancança que té el seu acord de Govern. Ni una sola mesura de lluita contra el frau fiscal, quan tenim 16.000 milions de frau fiscal. Per tant, aquesta és la mare dels ous.

Com pot ser que ens diguin «retroactivitat en les mesures fiscals» si estem en el 31 per cent de pressió fiscal, quan a Europa estan en el 40? Atenció: no dels autònoms, no dels assalariats, de les rendes de capital. Un treballador de la SEAT paga el 70 per cent que un treballador de la Volvo. Un gran ric –un ric dels de debò, eh?... Va!–; un 15 per cent del que paga un ric a Suècia. Aquesta és la crua realitat, i això és el que vostès no volen encarar. I quan ho encaren diuen:

retroactiu. No sigui que en Duran –i també vostè–, s'enfadi. Aquesta és la realitat, i això és el que no és acceptable. Perquè, quan vostè parla de «sostenibilitat del model», jo el que li dic és: sostenibilitat del [nou#] model, amb una pressió fiscal al nivell d'Estònia? No la vull –no la vull–, perquè jo no vull ser Estònia. I aquest és el problema de fons, senyor Mas: que vostè no vol encarar.

Per últim. Vostè diu: «És que si fem el que diu vostè, no podem pagar. No hi ha accés al crèdit i per tant no podem pagar la despesa.» Quina és la realitat d'avui, senyor Mas? Pregunto: quina és? I li faig una proposta. Sempre li faig propostes d'anar a visitar i mai m'acompanya. Jo tinc ganes que m'acompanyi a una escola pública, a una de les tancades que hi ha ara als hospitals... Però avui li proposo una altra cosa. Anem al sector de la cooperació. I els preguntem si els estem pagant. La resposta és: no –no. Anem als deutes de la Generalitat amb les entitats del tercer sector, 435 milions. Anem al sector de la cultura. No es paguen ni creadors, ni subvencions ni convenis. Anem al sector públic. De nou no es paga tot el sou ni la paga extra.

Puc continuar. Abans li he explicat el cas, precisament, amb les entitats de lluita contra la SIDA. Podria posar tants exemples, senyor Mas, que aquesta política no va enlloc, i per això li he fet un plantejament global, sí. Perquè avui no va d'un pedaç, de..., vaja, de matisar les seves polítiques. Fa dos anys, quan plantejaven un ajust de mil milions, podíem haver acceptat un escenari d'un ajust..., d'una recaptació –perdó– de mil milions. Però com que vostès fan avui el que havien d'haver fet fa dos anys, i potser d'aquí a dos anys vindran a les nostres i diran que hem de gaudir del deute i que hem de fer propostes que vagin molt més enllà i que hem de reestructurar el que estem divent..., i que hem de canviar l'ordre de prioritats i no pagar a Abertis i pagar a les entitats del tercer sector... Però, sap què passa? Que d'aquí a dos anys serà massa tard. Com ara és massa tard la proposta que fan, perquè és –perdoni– un matís massa petit. No es tracta de la confortabilitat, es tracta de la responsabilitat, senyor Mas.

I la responsabilitat avui és construir una alternativa al que vostès estan fent. Perquè vostès estan trinxant el país. Perquè vostès estan destruint precisament el que és el moll de l'os del país, i el moll del país. El moll de l'os del país és la gent, els nostres drets. Sap on està la llibertat, senyor Mas? A l'aula del meu fill si hi ha una ràtio raonable. Sap on està la llibertat, senyor Mas? En una llista d'espera on

et diagnostiquen el càncer amb temps raonable. Aquí és on està la llibertat. I aquesta és la llibertat que vostès estan atacant. Per això jo crec que avui, quan es parla del pacte per la llibertat, em sembla legítim. Però un pacte per la llibertat no és compatible amb un pacte per l'austeritat, i el pacte que vostès han signat és un pacte per l'austeritat que manté les polítiques d'austeritat, i amb això no hi ha llibertat a l'aula del meu fill ni en una llista d'espera que s'allarga i que no et diagnostiquen el càncer quan te l'han de diagnosticar. És així –és així.

Senyor Boi Ruiz, pot dir que «no» amb el cap; però, hi ha degradació o no, als centres de salut? No hi ha un allargament de les llistes d'espera? No hi ha un empitjorament claríssim, precisament en tots els hospitals i tots els CAP? Aquesta és la realitat i això és el que nosaltres volem encarar.

Segona reflexió entorn al bloc que li he plantejat a nivell democràtic, de rescat democràtic. Miri: la pregunta que li faig és: està vostè disposat a avançar cap a una democràcia plena? A una democràcia on les consultes puguin ser vinculants? A una democràcia on es pugui revocar a un electe? A una democràcia on garanteixin, vostès –els ho hem plantejat per escrit moltes vegades i maig ens han contestat–, que no hi haurà imputats a les llistes? Nosaltres, sí, des del primer dia, des de sempre. I vostè, senyor Mas? Només m'ha de dir «sí». Si em replica dient-me un «sí», no li responc, miri. No li responc. No, no, no, no..., no és cap broma.

Està disposat a una llei de registre de lobbys? Perquè l'últim cop que la vam plantejar, el senyor Duran i Lleida va dir: el senyor Herrera veu moltes pel·lícules nord-americanes, i els asseguro que no, eh? Veia el que passava a l'hotel del davant del Congrés dels Diputats, només això? (*Algú aplaudeix.*) Està disposat a una llei de transparència? Està disposat a les agendes públiques, com passa a Estats Units? Hi està disposat? Si em diu que sí, em conformo, no li responc. Però digui'm que «sí» a tot, eh? No, no... Ah!, no..., és que «sí» a la declaració retòrica... –sí a la declaració retòrica– no em val. I digui'm que «sí», que donarà explicacions pel cas Palau. Digui'm que «sí». Perquè fins ara, quan ho hem plantejat, no han donat explicacions, i és molt greu, senyor Mas. No hi ha transició nacional sense transició democràtica. Sap per què? Perquè en un escenari constituent, el que cal precisament és: bases democràtiques sòlides, molt sòlides, profundament sòlides. I a això sembla que no hi està disposat.

Segona reflexió. Miri: hem tingut anys de forta mobilització social. I quan estem en escenaris de forta mobilització social el que cal és mediació. No dic que apurarem la llei fins al seu límit i una mica més enllà. No. Es va equivocar amb la persona i amb el to i amb les actituds que tenien des de la conselleria d'Interior. El que li dic és: rectifiqui. Rectifiqui. Perquè així no podem continuar. Perquè els anys que vindran seran de forta mobilització si vostès mantenen la política d'austeritat. I això és el que li demano. Perquè el que cal és mediació, i mà esquerra. I no precisament el to i l'actitud, precisament, que vostès han plantejat. Això és el que cal.

Tercera reflexió. Senyor Mas, aquesta és la clau. El dret a decidir va amb l'acord de Govern o és un acord del Parlament? Perquè jo vaig entendre que tot el que deien en campanya, tots, era que el dret a decidir era del Parlament. I per això crec que és un error i que vostès el que han fet és més petit el dret a decidir, quan han associat –legítim, però crec que és un error– el dret a decidir a l'acord de Govern. Ho crec. Per una raó. Perquè, miri, si volen que això vagi bé, el que ha de fer és intentar sumar, sumar a tothom. Aquells que estan a favor del dret a decidir i que diuen de partida que votaran que no en el cas d'una consulta. Han de sumar a una àmplia majoria, perquè vostè avui ha parlat de majories, que és de més de cent diputats a favor del dret a decidir –li ho deia a la senyora Sánchez-Camacho–, o en el pitjor dels casos, deia, prop dels dos terços. Però atenció, vostè ha fet un acord que no està ni més enllà dels cents diputats, ni a prop dels dos terços. Ha fet un acord més petit que el que vam fer el 25 de setembre, legítimament, sens dubte, però més petit. I el que li estic dient –entengui'm– és que vostès tenen un paper i nosaltres en tenim un altre. I n'hi haurà d'altres que tindran altres propostes, segur. Que ens asseiem.

Segona consideració: que ens asseiem per sumar actors socials. I actors socials no són persones a títol individual que es representen a sí mateixes, sinó actors socials que representen molta altra gent –molta altra gent. Actors socials que representen la societat d'aquest país. Actors socials, perquè entenem que el procés ha de tenir molt de ciutadà; perquè si no és ciutadà, no serà.

Tercera reflexió –i aquesta és de fons. Alguns de vostès van dir i van creure que amb crisi econòmica hi havia més gent a favor de la independència. I és possible que amb crisi econòmica molta gent sortís al carrer el dia de la Diada. Però

atenció: amb crisi econòmica hi ha moltes més pors –molta, a més a més. I amb crisi econòmica hi ha més fractura social. I amb crisi econòmica, si fem el debat amb lògica identitària, el que hi haurà és, també..., a la crisi social, una fractura identitària.

Jo crec que les seves maneres, el *com* ho han fet en aquests darrers dies, afavoreix el frontisme –no que el triïn vostès, perquè vostès no el trien, sinó que el tria el Partit Popular. El PP atia el frontisme, això és més que evident. Però jo tinc la sensació, sincerament els ho dic, que el *com* ho han fet –i el *com* és molt important– dona ales al frontisme a on es vol instal·lar el Partit Popular per dificultar el procés. I crec que internament molts de vostès ho saben, que ho saben. Però, no, no..., el que els dic és: canviïn les maneres, l'estil, si volen que això tiri endavant. Perquè per a què això tiri endavant, ha de ser diferent; perquè per a què això tiri endavant, hem de fer un procés entre tots; perquè per a què això tiri endavant, ens hem de carregar de raons; perquè per a què això tiri endavant hem de veure si l'Estat reconeix la plurinacionalitat o el dret a decidir. És determinant saber-ho. I, per tant, ha d'haver-hi un moment on anem a l'Estat, una comissió del Parlament a dir: «Ecoltin, reconeixen això?». No els dic el viacrucis d'una reforma constitucional, no. Un moment en el que anem a dir si això és possible. Un moment en el que anem a explicar que volem el dret, exercir-lo. Però per fer això vostès han d'eixamplar-ho.

I el que els dic és: nosaltres, compromesos a parlar-ne. A partir de dos papers, no a partir de l'adhesió a res. Si el protagonisme està al Parlament. Si el protagonisme està en el Govern i en els qui donen el suport al Govern, és una altra cosa. Però espero que coincideixi amb mi a entendre que aquestes no són les maneres.

Per últim. Espero que aquesta legislatura –aquesta legislatura– el que entengui, en definitiva, és que no podem continuar igual. I li dic que no m'ha donat arguments per entendre que vostè corregeix el tret. Vostè, en l'escenari nacional diu que no acata. En l'escenari econòmic, acata, i continua el full de ruta, i amb les mateixes polítiques econòmiques, socials i d'austeritat..., abans volguda i ara..., vaja, assumida per tal de quedar amb Europa en el procés del dret a decidir... Ja li ho dic, en això no comptarà amb nosaltres. En tot el que sigui avançar en equitat i en justícia, en tot el que sigui avançar en democràcia, en tot el que sigui avançar pel reconeixement dels drets nacionals d'aquest país: per això pot comptar amb

Iniciativa Verds i amb Esquerra Unida. Per a allò altre, per a més del mateix? No, president, no.

Gràcies.

(Aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.)